

RJEČ

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu historiju

Broj 46, godina XXIII
novembar, 2018. [str. 121-
122]

© Monos 2018

Sjenke iz ogledala (kratke priče)

Melida Travančić

ISKRA

U trošnoj drvenoj kućici, daleko od stvarnosti, sjede jedno naspram drugog. Satima ne progovaraju ni riječ. Pogled su prikovali na drveni pod, čije daske zaškripe s vremena na vrijeme prilikom prebacivanja težine tijela s jedne na drugu stranu. Ako podignu pogled i usmjere ga jedno prema drugom, sve bi bilo uništeno i više ne bi postojali. Njihovi likovi u očima ovog drugog reflektirali bi se poput slike u ogledalu.

- Hoćeš li nešto popiti? –naposljetku upita.

Ona samo slegnu ramenima.

Iz džepa crnog mantila izvadi bočicu žestokog pića i pruži je preko stola. Ona je dohvati i prinese ustima. Zatim ga upita:

- Možeš li me vidjeti?

- Ne.

- Nikako?

- Ne. Nikako. Mogu li upaliti svjetlo?

- Ne.

- Zašto?

- U mraku te više želim.

Iz drugog džepa izvadi cigarete. Dok ih je pripaljivao, plamen šibice osvijetlio je njeno lice. Bljesnuli su zubi, veliki i oštri. Njene oči bile su zatvorene, a tijelo se klatilo naprijed-nazad, kao u transu. To je sve što je nakon višesatnog naprezanja vidio.

Mahnuo je rukom i plamen se ugasio. Iznova su zapali svako u svoj mrak.

PRIVIDENJA

Cijeli život morila su je priviđenja. I ona vidljiva i ona nevidljiva. Cijelo vrijeme i na svakom mjestu vidjela je djevojčicu. Bila je u sjenovitom kutu sobe, u njenom krevetu, u njenom oku. Kada bi se pogledala u ogledalo i u njemu je podrhtavao lik djevojčice. Trčkarala je i svoje ručice saplitala oko njenih nogu.

Ali, ona je još bila živa. Nastojala je funkcionirati, obavljati svakodnevne poslove. I, da, kao paunica se kretala u svijetu oko sebe. A priviđenja su je morila iz dana u dan.

Jedne večeri odlučila je da ga posjeti. Dok mu je prilazila, tijelo joj je stezala bijela haljina, a vijenac od žutih lopoča u kosu upleten njenoj figuri davao je kristalno čedno djevičansko ozračje.

Zaustavila se tik pored njegove glave. Haljinu na grudima rukama razderala, preostalu polovicu srca otkinula i spustila na njegov grob.

Zatim je noktima iskopala manju rupu, spustila glavu i zemljom lice prekrila. No, priviđenja nisu nestala. Nastavila su se nizati. I ona vidljiva i ona nevidljiva.

Iznad njihovih glava, umjesto spomenika, stajala je djevojčica i tiho jecala.

HROPAC

Kada su u zoru na obali rijeke, pored uništenog automobila, pronašli tijelo dvadesetjednogodišnjaka, prvo što se dalo uočiti bili su trgovi zemlje na njegovim prsima, nogama, licu i ispod noktiju. I usta su bila puna zemlje. Potrbuške je ležao.

Ovo nije samoubistvo. N. N. grčevito se hvatao za život.

Mudro zaključio patolog i bilježnicu zatvorio.

A oči sa mrtvoga tijela, sada pretvorene u dvije ping pong loptice, i dalje su mahnito kolitale.

SJENKE

Dok odlazi, ona stoji na stepenicama. Pogledom je prati, dugo šuti, a zatim počinje da je panično doziva. Ne vraća se, niti se odaziva. S vremena na vrijeme, okrene se i mahne joj. Kako se sve više udaljava, ona postaje sve manja (neovisno o zakonu perspektive). U godinama je kada se oprašta sa svijetom. Postaje patetična.

U autobusu bira onu sunčanu stranu. Njena sjenka sve više počinje nalikovati sjenci žene koja stoji na stepenicama. Konture lica su identične. Pokreti sve više slični njenim. Osmjehuje se i maše prolaznicima. Stiće usne, jer ako ih otvori, panično će početi dozivati nepoznate ljude. U najboljem slučaju, ispast će smiješna.

Na cesti posmatra svoju sjenku... a zatim, naglo okreće glavu, sklapa oči i u sjećanje nastoji dozvati njen glas. Bezuspješno.

Kako više odmiče, i sjenka i ona postaju sve manje. Neovisno o zakonu perspektive. Čak nemajući s njim nikakve veze.

NOVI SMISAO

Zatekla ga je priklještenog za invalidska kolica. Osmijehnula se zadovoljno. Lipa je opojno mirisala.

Njegove ruke i noge nisu bile žive. Nabubrela tijelo izgledalo je poput čvrsto zamiješenog domaćeg hljeba. Udisaj–izdisaj, pa maska za kisik. Udisaj.... izdisaj... Traje kontinuirana borba za još nekoliko trenutaka.

Stala je ispred njega. Podigao je glavu i kroz poluzatvorene oči pogled uperio k njoj. Nema dvojbe: prepoznao je. Počeo je žestoko mumlati, a očima tražio masku s kisikom koju je, nezainteresiran i za nju i njega, pridržavao bolničar i mehanički svaki minut-dva stavljao na njegovo lice.

Dugo ga je posmatrala, osmjehujući se, a onda kazala:

- Čujem da imaš novu ljubavnicu. Kažu da je voliš više nego mene.

Njegova vilica najednom se odvoji od tijela i poče ritmično zveketati: Cak, cak, cak..... Zatim opet cak, cak... cak... c...a...k!

Krv iz usta provali. Ličio je na psa koji poslije naleta automobila, iz smrskanog tijela, povraća utrobu. S gađenjem okrenu glavu.

Udaljavala se dok je cijeli jedan svijet umirao i tonuo u veličanstvenoj agoniji.

Sada, s njegovim licem, sve je iznova dobilo smisao.